

[Thorndahl]

styre, når man af nødvendighedens lov er tvunget til at foretage indgreb over for det, tvunget til at begrænse det. Men det er selvfølgelig påstand mod påstand, og jeg skal lade indenrigsministeren have sin opfattelse; til gengæld vil jeg gerne beholde min. Jeg kan ikke se rent logisk, at det forhold, at man fra regeringens side ønsker at begrænse kommunernes vækst generelt, adskiller sig på nogen som helst måde, når vi stadig væk taler principielt, fra det forslag, vi har fremsat, hvor vi taler om at begrænse forbruget i de kommuner, hvor forbruget er højt.

Ministeren sagde i den forbindelse, at stoler man på de folkevalgte, altså i kommunerne, så er der ikke behov for lovgivning. Sådan forstod jeg ministeren. Hvis man skulle tage det som udgangspunkt, kan det vel også være vanskeligt at forestille sig nødvendigheden af, at man fra regeringens side har beskæftiget sig så meget, som tilfældet har været, netop med kommunernes forbrug. Begrænsning af kommunernes forbrug indgår jo, som ministeren ved, som en væsentlig del af de kriseindgreb, regeringen arbejder med for tiden, og som man altså også har arbejdet med i de senere år.

Kommunerne har altså – det kan man så beklage, nuvel – brugt for meget i forhold til det, regeringen synes er rimeligt, og forbrugsudviklingen er også af en sådan størrelsesorden, at regeringen og indenrigsministeren synes, at der skal foretages en eller anden form for begrænsning i den forventede vækst. Mere stoler man altså ikke på dem, end at man er nødt til at foretage en eller anden form for begrænsning. Det indgår altså som et element i regeringens forhandlinger.

Ministeren undrer sig over, at vi vil begrænse forbruget i nogle enkelte kommuner. Det er nu i øvrigt 55 kommuner, sådan som vi har lagt det op, stigende til ca. 75 kommuner i 1986, hvis vi får realvæksten begrænset. Ministeren siger, at vi ligesom hænger nogle kommuner ud. Vort beslutningsforslag er et forslag om kommunal indkomstpolitik. Der er grupper i samfundet, lønmodtagere og andre, som ligesom har taget for stor en bid af kagen, og som man på forskellig måde søger at begrænse. På samme måde har nogle kommuner altså tilladt sig at bruge mere af samfundets ressourcer, end hvad man ud fra den betragtning, vi har gjort gældende, kan finde

er rimeligt. Men jeg føler ikke, at man hænger nogle grupper i samfundet – nogle lønmodtagere f. eks. – ud, fordi man ønsker at begrænse deres forbrug mere end andres. På samme måde synes jeg heller ikke, at man hænger nogle kommuner ud, fordi man siger, at de et stykke tid har haft et forbrug, som ud fra en samlet vurdering er lidt i overkanten. Det kan jeg ikke se at man hænger nogen ud for. Det er en konstatering af, at når vi skal til at rebe sejlene og foretage begrænsninger, så er det mest rimeligt og socialt mest retfærdigt og mest hensigtsmæssigt over for en lang række andre kommuner, at begrænsningen sker i de kommuner, der rent faktisk bruger meget.

Jeg er enig med ministeren i, at den enkelte kommunes udskrivningsprocent afspejler en lang række forhold, og vort forslag vil heller ikke indebære, at kommuner kommer til at udskrive samme procent i skat, på ingen måde. For det første er der valgfrihed mellem indkomst- og ejendomsbeskatning, for det andet er der meget stor forskel, dels i udgiftsbehovet – det afspejler udgiftsbehovskriteriet nu – dels i beskatningsgrundlaget fra kommune til kommune, og det vil selvfølgelig også finde udtryk i den udskrivningsprocent, som den enkelte kommune vil anvende.

Jeg kan være enig med ministeren i, at vores udgiftsbehovskriterier, fordelingsgrundlaget, givetvis kan gøres væsentlig bedre. Jeg har også forstået, at det arbejder man løbende med i indenrigsministeriet. Det er et arbejde, som vi meget gerne vil fremme og støtte. Det fik jeg også nævnt, da vi diskuterede den ændring, som ministeren for nylig forelagde for os i folketinget om ændring af udligningsordningerne. Da sagde jeg også, at vi var meget interesseret i at få disse udgiftsbehovskriterier gjort endnu bedre. Det er klart, at det må alle være.

Men vi må også erkende, at det grundlag, som ministeren fandt anledning til at kritisere som meget ufuldstændigt, er altså det grundlag, som indenrigsministeren fordeler ca. 20 mia kr. på årlig. Hvis man har den holdning til det fordelingsgrundlag, som ministeren egentlig gav udtryk for her, synes jeg nok, det var på tide, at man fik rettet det noget op, for det er trods alt 20 mia kr. på årsbasis, man fordeler på det grundlag, som ministeren gav den karakteristik. Jeg vil meget gerne følge ministeren i, at det skal gøres